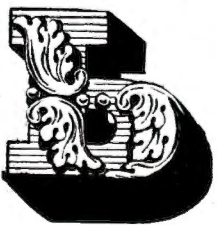
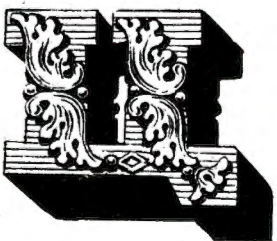
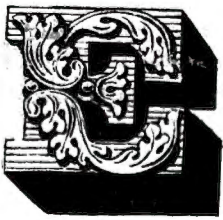
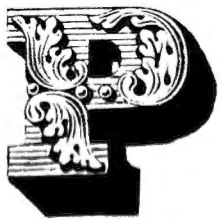
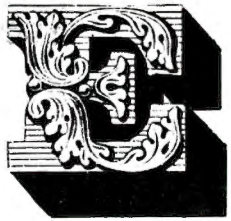
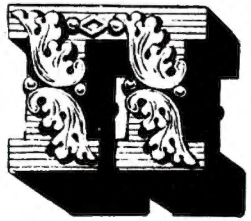

КВІТЕНЬ

1976

Київ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Виходить з січня 1927 р.

№ 8 (978)

Ціна номера 12 коп.

Весна-красна

Зацвіла весна-веснянка,
Зашумів-розливсь Дніпро.
Хай дзвенять мої співанки
Добрим людям на добро.

Добрим людям — тим, що сіють,
У космічну рвуться даль,
Що співають,
Творять,
Мріють,
Дім будують,
Варять сталь,

Тим, що гарну мають звичку
Із натхненням працювати,
Що вже звикли
П'ятирічки
Достроково завершати.

Ім, отим звитязцям славним,
За чудові їх діла —
І вітання з Першотравнем,
І повага, і хвала.

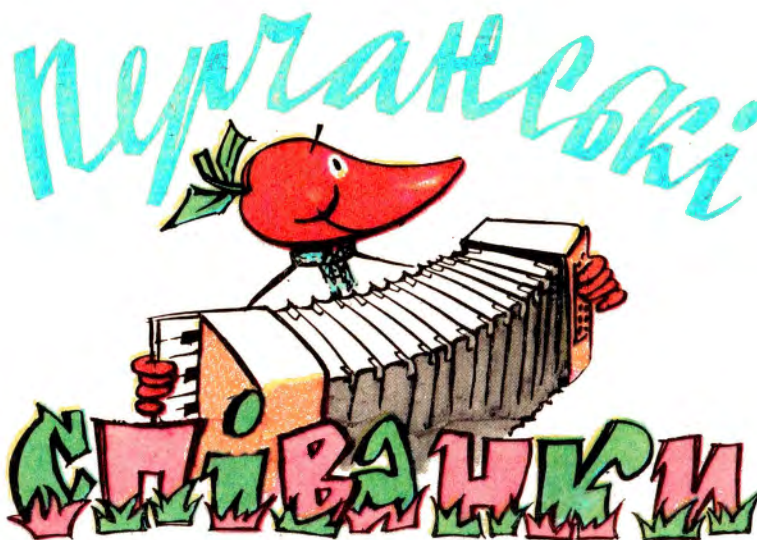
Ім співаю з щирим серцем...
Але й інших не мину:
Ім також (уже із перцем!)
Я співаночки утну.

II

Бракороб із бракоробів
Бракоробченко Лука;
В день, коли прогул він зробить —
Радий цех і ВТК.

«Я» та «Я» — безперестанно
Він себе у груди бив.
А зашився цех із планом —
«Ні, не я, а — КОЛЕКТИВ».

Був хабарник він затятий:
Брав — і не боявся хули...
Перестав недавно брати,
Бо самого у з я ли.

На роботі він, ледачий,
Сачкував, як тільки міг...
А у день зарплати плаче:
«Знов отримав менше всіх!»

«Я талант літати маю!» —
Горлопанів на весь рот.
Що ж, і справді він літає —
Із заводу на завод.

Всі його благають слізно:
— Васю, в тебе совість є?!
Пити кинь, бо буде пізно!
Васька ж слухає та п'є...

Утікаючи від вовка,
Так злякався браконьєр,
Що згубив картуз, двостволку
Й заїкається тепер.

Ой коли б то швидше літо,
Бо у клубі холод — жах!
Так набридло вже сидіти
У шапках і кожах!

Пише про село Афоня:
В нього віршів — гори, тьма...
Є там силос, вівці, коні,
А поезії — нема.

III

Голоси звучать весняні,
Повні сили і краси!..
Але чути й окаянні,
Ненормальні голоси.
Не дивуйте, друзі любі,
Що хриплять отак вони,

Бо простуджені на службі
У холодній війни.

За Китайською стіною
Все сповито у туман,
Всіх злякує війною
Новочасний богдыхан.
Пнуться, пнуться маоїсти,
Напускаючи ману,
В «світові вожді» пролізти,
Ну, а лізуть — на стіну.

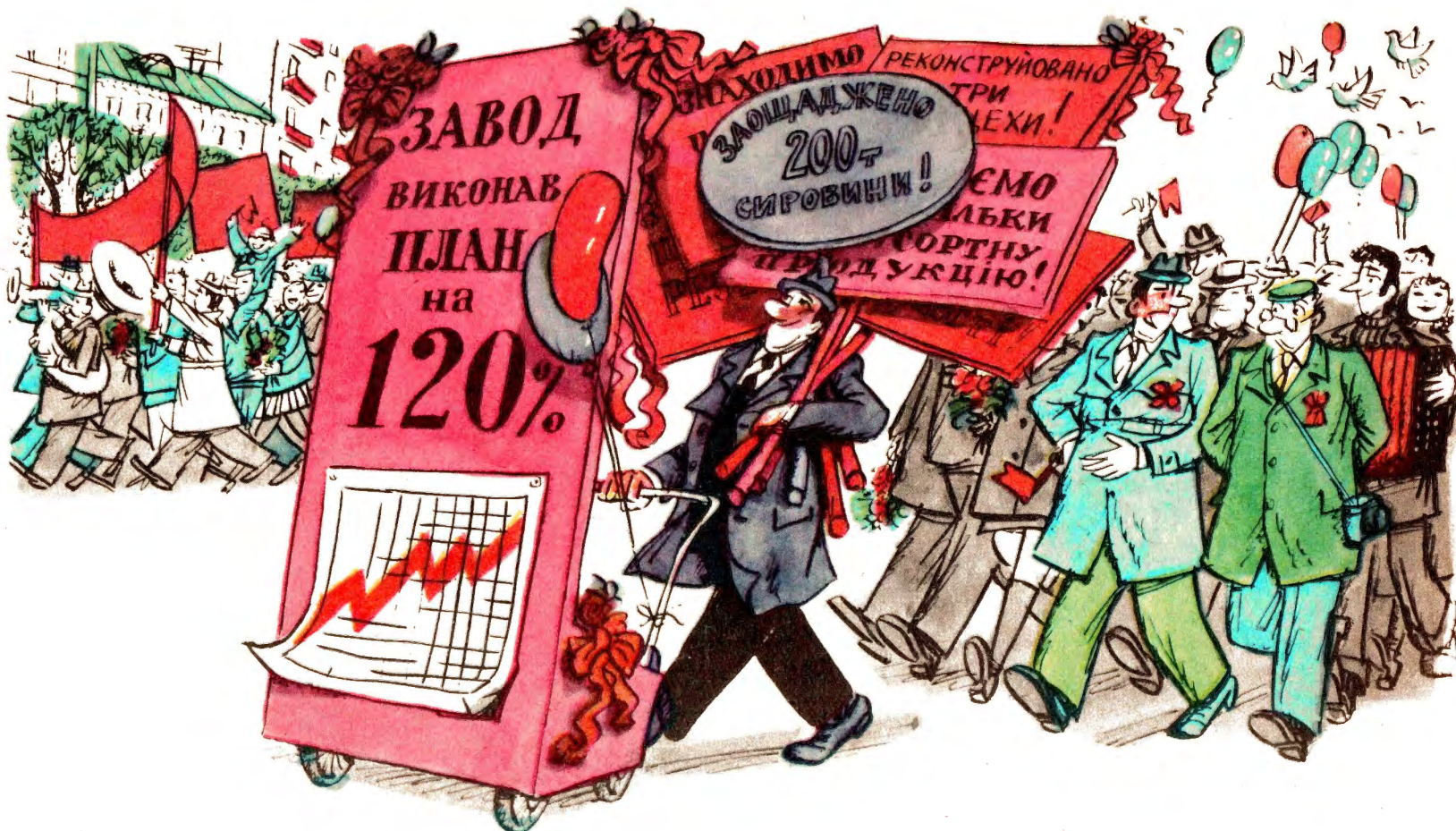
Хто це в злбному безсиллі
Верещить на всенький рот?
То старається «в екзилі
Український патріот».
Україну, бачте, й нині
Одягнути пнеться він
В шеровари жовто-сині
Із матнею до колін.

Зайдам (трясця їхній мамі!),
Де не ступлять, — гаряче:
Обсмалило у В'єтнамі
І у Африці печелі
І горять разом із ними
Так, що просто — благодать,
Спорохнявілі режими...
Синім полум'ям горять!

Капіталова мармиза
Кисла, зблякла і пісна:
Так його притисла криза,
Що не тішить і весна.
Спад, інфляції задуха,
Безробіття грізний вал...
От потилицю і чуха
Їх вельможність Капітал.

Ми ж бо знаєм, що й до чого —
Ми святкуємо
Ясний
День Братерства трудового,
Свято Праці і Весни;
В п'ятиріччя входим славне,
Повні сил і світлих мрій.
Тож з весною, з Першотравнем,
Дорогий читачу мій!

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— А наш директор має звичку всі успіхи заводу на себе брати...

ВІТАЄМО
лауреатів
Державної премії
Української РСР
імені Т. Г. Шевченка

Поета
Івана Федоровича Драча.

Композитора
Ігоря Наумовича Шамо.

Поета
Дмитра Омеляновича
Луценка.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ДИВИНА

УСМІШКА

— Дивина тепер на білім світі коїться,— сказав дід Саверко сусідці.

— Твоя правда, — погодилася баба Гануська. — Дивлюся на той комбайн. Раніше село від досвітку до пізньої ночі того не робило, що ця машинерія...

— Говорила-балакала, сіла і привезлася! — сердиться Саверко. — Хіба я про те?

— А про що? — допитується стара.

— Кажу, що чудний нині світ...

— І я ж кажу — чудо та й годі! Бо хто міг би собі подумати, що сидітиму на старість в хаті і буду видіти, мов у дзеркалі, по телевизору цілий світ! Та наймудрішому, певно, таке й не снилось...

— Говори до гори, а гора — горою! — не може заспокоїтись дід. — Я тобі одно, а ти мені — друге! Ще, чого доброго, почнеш перераховувати авта та мотоцикли, що мають у нашому селі. Та пальців на руках і ногах не вистачить. А ти не така вчена, щоб в умі рахувати, то бери папір і олівець. Хоч і не треба: я те все знаю не гірше за тебе... Люди, кажу, чудні...

— Та, певно, що так. Далеко не

буду ходити: візьму свого старого. За все життя далі містечка не бував. А торік послав його колгосп за добру роботу аж на Крими, на курорт, де море... То донині, чуєш, негоден переповісти всього того, що там видів.

— Ціле життя ти носишся з своїм Іваном, ніби з писанкою. Наче на нім світ клином зійшовся... Гадаєш, я не знаю: якби не він, то за мене була би віддалася. Та то вже минулося, най... Я балакаю, що колись як було: мала дівка довгу і широкую ниву, то могла женихами перебирати, бо знала, що в самотності не посивіє. Сліпі, криві, зате мали добрий шмат поля і дівками не сивіли. А нині подивись: Славка Мартинишина хлопцями перекидає, як колись, бувало, в живна газда снопами. Сватався до неї Климів синок, в інституті вчився, а вона й слухати не хоче. То хіба не дивина, як потвоєму? Чого так носиться?

— Ой не проста вона, Саверку, не проста. Робітні має руки... А у нас таким людям шана. А ще не проста, бо вчиться у великих школах заочно. І то не все: чула-м, що до уряду в Київ її будуть обирати... То підемо голосувати...

— Ну-у?!

— Дивуєшся, а хотів мене здивувати! Я думала, що маєш справді щось дивне...

— А що б ти хотіла?

— Ну, може, зробили вже таке лікарство, щоб життя людям продовжувало...

— Хочеш жити вічно?

— Вічно, може б, і набридло. Та при такій, як ти кажеш, дивині ще хотілося б таки пожити та й пожити...

Богдан КОСЬМІЙ.

Село Лопушна
Львівської області.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ГРЯДЕ!

Гряде новий день наяву по землі!
І скуляться в сховищах злобні магнати,
Так, начеб вітриська та віхоли злі
В палаци до них почали задувати...

І страх божевільний їм спать не дає,
Фортеці не є вже надійним оплотом.
Настирна трясучка ночами їх б'є,
Частіш обдає їх ослизливим потом.

З украдених ними земель їх женуть,
Аж крешуть ті зайди об стіни лобами...
Отак їх повсюдно проводять у путь
Тамті, що віками були в них рабами.

Вони вибивають з одвічних орбіт
Розгнуздану вкрай самозванну еліту...
І видиться їй отаким уже світ,
В якому ні радощів їй, ні привіту.

Злочинцям здається: нараз ожили
Всі ними убиті колись на планеті,

І очі, мов дула, у них навели,
Й розстрілюють їх, немов з пістолетів.

Недарма, як бачим, трясуться пани, —
Вкотилася трясця до їхнього стану...
І вірять вони вже самі, що їх сні
Для них неминучою дійсністю стануть.

Не може ж так бути, щоб один без пуття
Протринькав у гульбищі стільки за вечір,
Що інший того не надба й за життя,
Яке і життям гріх назвати, до речі,

Де скніють одвічно в нужді трударі,
Тоді, як в ошатних затишних палатах,
Випещують псів лікарі і псарі
У лікарнянських, стерильних халатах...

Хтось твердив, що бог створив всесвіт таким.
Облудна теорія й надто убога.
Бо час вже і грішним довів, і святим:
Народи — сильніші за пана й за бога.

Ой, у лісі на травичці...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Вони крихти тягли — я мовчав. Але такого нахабства уже не потерплю!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Більше лиха занаблунам, Петре! Це ж не паркет, що ми настеляємо. Витримає!

Мал. И. КОГАНА

— Поглянь, диваки якісь ненормальні! Ні пива, ні горілки, а веселяться!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Сервіс на рівні.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що робитимемо, Микола? У мене ж в рюкзаці закусна, а в тебе — силівка.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що це?
— А це ніби у вас на столі телефончик...

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Дивіться, і в природі так: перед дубом береза гнеться.
— Так точно, Петре Сидоровичу.

Орджонікідзе — місто приміських несподіванок. Навіть для того, хто, скажімо, збирається в столицю Північної Осетії, а потрапляє випадково в мальовничі степи південної Дніпропетровщини і несподівано для себе знаходить інший Орджонікідзе: зелений, молодий, трояндовий, з чистим, сухим повітрям безмежного степу. І як дихне тим повітрям, так негайно пише службовцям залізниці і просить терміново переадресувати контейнера з його багажем сюди, на нову адресу. Принаймні, нас у цьому постійно заповняли мешканці українського Орджонікідзе, цієї степової перлини. І ми їм вірили.

Бо Орджонікідзе — справді місто приміських несподіванок. Починаються вони ще в готелі, де вам гостинно кажуть: «Місія є. Який вам номер, поверт? У нас готель — один з найкращих в області». Друга примісність — вам не тикають анкет і не кажуть: «Заповнюйте. У двох примірниках». Цього тут нема. І аж не віритесь, що вам, людині, яка багато часу проводить у готелях, цього разу у анкетній графі «Мета приїзду» не доведеться писати — «Пограбування банку» чи «Вилос метеликів», як інколи пишуть жартівники, і на ті писання ніхто не звертає уваги.

Орджонікідзе — славне місто. Просто важко уявити, що місто гірників своєю тишею, своєю зеленню, своєю навічистою вам нагадує не місто, а швидше комплекс будинків відпочинку, санаторіїв, куди постійно приїжджають творчі колективи театрів Дніпропетровська, Києва, Москви, Ленінграда, артисти Грузії, Азербайджану і, звичайно, Північної Осетії.

— Ще й досі про наше існування мало хто знає, — кажуть, здається, трохи з болем орджонікідзевці.

Вони й не дивно. Місто молоде. Там, де ще вчора за сніфськими нурганями шелестіла тирса, наввпередиди з вітром мчало перекотиполе, сьогодні вирости нові багатопверхові будинки, мінотеатр «Марс», ресторани «Сніф», готель «Юність», нові магазини, нові клуби, нові житлові масиви. Точніше б сказати, вирости молоді масиви, молоді бібліотеки... Все тут — молоде. У 1975 році місто відсвяткувало свій перший ювілей. Йому тоді виповнилось було перших десять літ.

Що ж до населення, то воно трішки старіше — його середній вік 24 роки. А що вже стосується зовсім маленького населення, яке ще молодше за своє місто, то воно тут задоволене, як ніде на Дніпропетровщині. Жодному маленькому мешканцеві не доводиться стояти в черзі, щоб потрапити в ясла чи садочок. Дитячу проблему тут вирішено.

Осетинське місто Орджонікідзе — офіційна столиця. Українське місто Орджонікідзе — теж столиця. Столиця по видобуванню марганцевої руди. А втім, самі посудять: Орджонікідзевський гірничо-збагачувальний комбінат (директор комбінату Герой Соціалістичної Праці Г. Л. Середя) дає 68 процентів республіканського і 46 процентів союзного видобутку марганцевого концентрату, 25 процентів світового.

Чим не столиця? Не випадково ж тут проводяться і всесвітні симпозіуми, солідні наради. Скажімо, по рекультивациі. Адже саме в Орджонікідзе — столиці марганцевої руди — вперше у вітчизняній і зарубіжній практиці впроваджено метод відновлення земель. Тут гірники вперше відмовилися від шахт. Тепер їм за шмю не напас. Руду добувають відкритим способом на глибини 80—90 метрів. Можна сказати, на свіжому повітрі. Вперше відмовилися від шахт і вперше почали класти оті верхні шари землі «на своє місце» та повертати нолгоспам. Земля почала плодоносити.

Яке б ви думали? Свято «Нептуна».

Чим не несподіванка для степу? Та ба... Степ той незвичайний: у відпрацьованому кар'єрі створено штучний рукав степової річки Базавлук. От вам і своє, орджонікідзевське, маленьке море, і свій великий плавальний басейн!

І все це створено робочими руками. І самодіяльний історико-краєзнавчий музей на громадських засадах, якому Міністерство культури УРСР присво-

на Трудового Червоного Прапора О. І. Кривобок.

Або заслужену будівельницю УРСР, бригадира малярів «Марганецьрудбуду» Г. Я. Чилигіну, яка нагороджена орденом Леніна, двома орденами Трудового Червоного Прапора, та її бригаду, в якій 39 дівчат і один хлопець.

Кажуть, в Орджонікідзе немає жодного будинку, до якого не торкалися б руки дівчат Чилигіної.

Несподіванкою для нас була й довезена черг біля магазину, куди щойно під'їхала машина з товарами.

— Що привезли? — запитали ми у директора магазину Л. П. Голоденко.

— Книжки, — посміхаючись, відповіла вона. — Для нас це — не дивина. Орджонікідзевці — читають найбільше з усіх на Дніпропетровщині.

І точно: на 43 тисячі чоловік населення міста тут припадає 76 тисяч

ЛИТВИНОВА
Ріса Степанівна.

КРИВОБОК
Олексій Іванович.

ЧИЛИГІНА
Ганна Яківна.

ПРОЦЕНКО
Іван Григорович.

Оце вам і рекультивациі. Сьогодні на цій «рекультивациі» ростуть херсонські навуни, ташкентські дині, пловські вишні, мронівські каштани, і яка тільки хоче пшениця. І не тільки добре росте, а й добре родить. Можна сказати, рекордно родить.

Таних, удруге народжених земель, навколо Орджонікідзе близько 500 тисяч гектарів. Ось вам і ще одна несподіванка. Примісна, плодотворна.

А хіба назвеш ялось по-іншому зону відпочинку, створену на відпрацьованих землях Олександрівського кар'єру? Тут побудували набережну, спортивні майданчики, на 230 гектарах посадили лісопарк, розбили алеї, клумби, викохують троянди. А тоді взяли та й завезли сюди ще й екзотичних тварин: плямистих оленів, лам, козулю, страусів, павичів, білих лебедів. Словом, і відпочиваш, і загоряш, і відвідуєш зоопарк.

А щоб уже остаточно тут пахло субтропіками і енавтором, орджонікідзевці поклали відзначати ще й свято...

Уло почесне звання «народний», і міський стадіон, і згадана уже зона відпочинку, і... і... Всього не перерахувати.

А ноли вже йти й далі по лінії несподіванок, то треба сказати, що й у кабінеті першого секретаря міськкому партії М. Ю. Магачуна нас теж чечала несподіванка. І теж досить примісна. Ми були присутні в ту мить, коли з Москви повідомили про появу нового Героя Соціалістичної Праці. Ним став машиніст роторного екскаватора Чкаловського кар'єру, лауреат Державної премії УРСР І. Г. Проценко, який у ті хвилини ще й сам не знав, що він уже Герой.

Таних визначних виробничників в Орджонікідзе чимало.

Взяти хоча б кращу сепараторницю Богданівської збагачувальної фабрики, кавалера ордена Трудового Червоного Прапора, делегата XXV з'їзду КПРС Р. С. Литвинову.

Або машиніста екскаватора Шевченківського кар'єру, теж кавалера орде-

957 примірників лише газет і журналів.

Останній фант нас чи не найбільше втішав. Ще б пак: при такій читабельності ми певні, що орджонікідзевці прочитають і ці наші нотатки. А якщо так, то й ми їм теж можемо несподіванку зробити. Якщо не всім, то хоча б деному. Бо були такі, що назвали: «У Перці про хороше не пишуть!».

Вони ж ото й очікують на фейлетон. А ми орджонікідзевцям даруєм сьогодні оцю усмішку. Святого, попершотравневого теплу.

Це і є наша несподіванка. Примісна і щира.

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та А. ВАСИЛЕНКО.

Дніпропетровська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ха! Які ж це спортсмени?
— А вони тільки на демонстрацію вийшли — для більшої масовості спорту в нашому інституті.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

Без слів.

— Скільки тепер лосів на Чернігівщині?
 — Близько півтори тисячі.
 — А мисливців?
 — Як на війсьмовий вимір, пару дивізій знайдеться. По-над двадцять тисяч хлопців-молодців...
 (Із розмови).

Людину зараз на природу тягне. Озончику ковтнути, грибоків назбирати, а то й полювати. Бо — не будемо святенниками — рушницю у нас продаються, звірина в лісах, слава богу, поки що водиться, і якщо розумно користуватися зброєю та своїми мисливськими правами й обов'язками, то й сам, як кажуть, задоволення матимеш, і фауни збитків не завдаси.
 А якщо — навпаки? Тобто, якщо забудеш про розум, плюнеш на обо-

Бондаренко М. М., ні його друзі — теж корюківці — механік ремонтно-будівельної дільниці побуту Назаренко В. В. та робітник фабрики технічних паперів Охріменко В. Б. ані словечком не заперечили, коли в них вилучали зброю.

І ось тут, напевно, зіграла неабияку роль освіта. Юридична, звичайно. Знавці своєї справи і профани в криміналістиці, лісничі припустилися суттєвої помилки: вважаючи, що все ясно й так, вони не вилучили у затриманих набоїв — не зробили експертизи кулі, якою стріляли в лося. Саме виходячи з цього, Корюківський народний суд і відхилив звинувачення у браконьєрстві та позов на сплату 495 крб. за завдані мисливському господарству збитки, а залишив тільки

І. Є. прийхав із Чернігова синок Василь. Не сам, а з гостями, бо Василь був не просто собі Василь, а виконроб пересувної механізованої колони № 8. Як знавець місцевих угідь, Борисович-батько дав синові свою рушницю (у Василя — ні прав, ні квитка немає) і направив гостей у Вороб'ївське лісництво. Ті поїхали двома машинами. Уколюшки лося. Без ліцензії, звичайно. Їх на гарячому і схопили. Ось кого поіменно (киян): заступника міністра легкої промисловості УРСР Добрякова А. Ф., керуючого трестом «Укрлегрембуд» Коробецького В. І. та його заступника Щербину К. К., трестівських шоферів Савченка Г. Ф. й Лисіна О. І., а також начальника пересувної механізованої колони № 1 Макарова Е. А., із черні-

гі з того, ні з сього раптом з'ясується, що браконьєри Добряков, Коробецький, Григор'єв і Ткаченко зовсім чомусь не фігурують у списках покараних. Так, начебто їх і не було на тому полюванні...

Далі — більше. Інженер мисливствознавства обласного управління лісового господарства і лісозаготівель Байдала Ф. В., посилаючи з Чернігова копію постанов про покарання, «забуває» туди вписати абзац про вилучення рушниць. А начальник Новгород-Сіверського районного відділу внутрішніх справ майор Семененко А. О. поспішає повернути браконьєрам рушницю. Повертає вибірково: спершу киявським, потім чернігівським. Не всім, правда, роздав. Лишилася старенька «тулка» Борисовича-батька і якийсь дробовичок — невідомо й чий... За яким принципом діяв майор — важко збагнути... Тепер Байдала Ф. В. звинувачує начальника райміліції (той, мовляв, однаково не повинен був видавати зброю!), чухає свою потилицю й клянеться-божиться, що справді забувся про рушницю, бо ж у нього до біса роботи! Лише в минулому році складено на браконьєрів 205 протоколів, покарано їх на суму майже вісім тисяч карбованців. Але, бідкається інженер, штрафів повністю не сплачують, бо треба за цим стежити, а він не встигає...

Що не встигає, то правда. За прикладом далеко ходити не треба. Із дев'яти браконьєрів, оштрафованих за новгород-сіверські «діяння», четверо ще не сплатили й копійки і, судячи з усього, не сплатять. Бо через дев'ять днів минав тримісячний строк, після якого постанов про штраф автоматично втрачала силу. Не заплатила штрафу й компанія юриста Бондаренка: закони чоловік знає, а три місяці почекає — не важко...

А лосів на Чернігівщині тим часом б'ють. 13 листопада знайдено вбитого красеня в Перелюбському лісництві, трохи раніше — в Носівському. В обох випадках винуватців не знайдено. Браконьєри — і з вищою освітою, і не з вищою — розпорозилися...

Поки в обласному управлінні лісового господарства і лісозаготівель чухають потилицю, а деякі працівники районної міліції (на зразок майора Семененка) ліберальничують, «теорія» рейментарівської тітки здійснюється на практиці.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
 спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

За «теорією» рейментарівської тітки

в'язки і діятимеш за принципом «після мене — хоч потоп» — то що вийде? Вийде здійснення на практиці «теорії» тітки Олександри із села Рейментарівки. Тітка до визначних теоретиків браконьєрства не належить, але оскільки її слова зафіксовані в офіційному документі, то не згадати про неї не можна. А сказала рейментарівська тітка так: «Як вам не соромно! Він же це м'ясо не украв у хазяїв чи в магазині! А лосів у лісі — скільки завгодно!» Це вона так батькувала міліціонерів, коли ті прийшли вилучати лосятину. Невдовзі перед тим її син — працівник Корюківського домоуправління Петро Ключ — по-злодійському (без ліцензії, у заборонений для полювання час) убив лося. Браконьєра покарали: заплатив 486 крб., позбувся рушницю, а з його несвідомої матері, що візьмеш? Звичайна тітка, та ще й без вищої освіти...

Але виявилось, що «теорія» рейментарівської тітки має на Чернігівщині послідовників. І, як не дивно, послідовників з вищою освітою.

18 жовтня того ж 1975 року і в тому ж Корюківському районі лісничі Козловський М. Г. і Ткаченко О. І., примчавши машиною на постріли, побачили тяжко пораненого лося. Неподаль від лося перепинили трьох на мотоциклі. Оглянули їхню зброю. Виявилось, що стояли двох рушниць щойно стріляні і навіть пахли порохом. Ні слідчий районної прокуратури

штраф: із кожного по 30 крб. — за порушення правил полювання.

Редакція, звичайно, не має підстав сумніватися в рішенні суду, тож облишимо звинувачення у браконьєрстві й зупинимось на порушенні. Бондаренко та його друзі запевняють, що їздили в ліс стріляти качок і що для цього мали шріт № 6. Хай буде так. Тоді запрошується запитання. Чому слідчий прокуратури, коли в нього забирали рушницю й інкримінували браконьєрство, сам не показав лісничим набоїв — чи можна, мовляв, отим гороб'ячим шротом убити лося? І друге запитання — морально-етичного плану: як міг досвідчений мисливець, юрист третього класу т. Бондаренко, не маючи ліцензії і відстрілочних карток, їхати до лісу (навіть на качок!) із зброєю й набоєм? Тобто, як він міг заздальгидіти на умисне порушення закону, та ще й заохувати до цього інших?!

Пояснити це можна лише почуттям безкарності, психологічною спорідненістю із «теорією» рейментарівської тітки: в цьому, мовляв, немає нічого страшного: адже не в хазяїна і не в магазині беремо, а в державному лісі, де всього скільки завгодно...

Очевидно, цими ж категоріями мислила й об'єднана киявсько-чернігівська ватага браконьєрів, що «відзначилась» під Новгород-Сіверськом.

25 жовтня до головного бухгалтера колгоспу «Великий гай» Борисовича

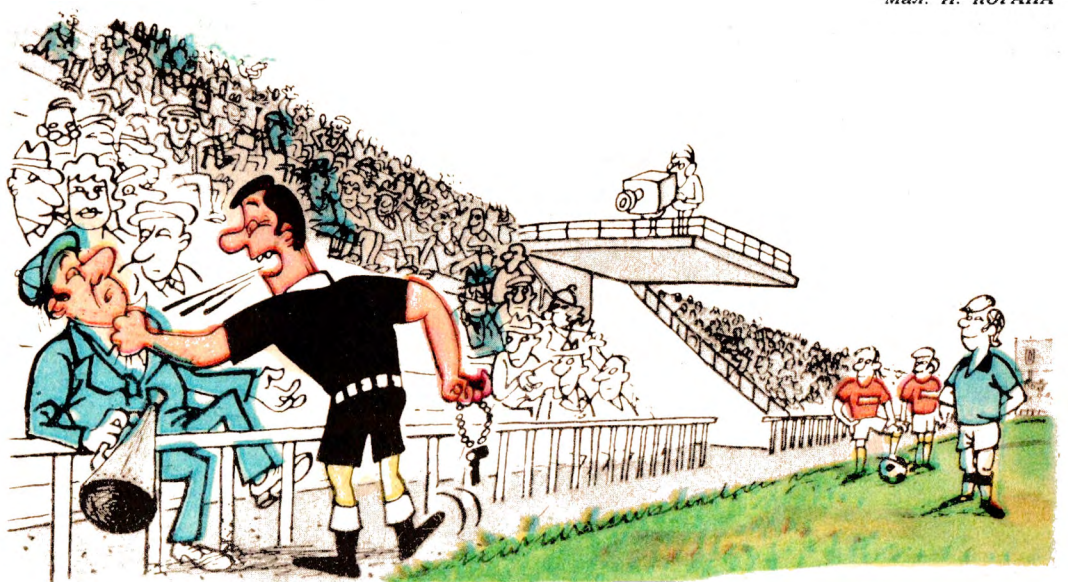

гівців — крім згаданого Борисовича-сина: головного механіка пересувної механізованої колони № 8 Гладка Є. Ю. (і ПМК-1, і ПМК-8 підпорядковані тресту «Укрлегрембуд»), музиканта Чоботарьова А. М., колгоспника колгоспу «Великий гай» Ісаченка М. О. та двох викладачів Чернігівського філіалу Київського політехнічного інституту — доцентів, кандидатів технічних наук Григор'єва Я. Я. і Ткаченка В. М.

Оце така була компанія.

Зброю у браконьєрів забрали. Обласне управління лісового господарства і лісозаготівель винесло постанову про штрафи, компенсацію збитків, заповідання мисливському господарству, і про вилучення рушниць.

І ось тут, шановні читачі, починають творитися дивні дива.

— Ще раз крикнеш «суддю на мило!», і я тебе зітру на пральний порошок!

Телеграфне
 агентство
ПЕРЦЯ

«ЧЕКАЄМО ГІДНОГО!»

Кор. ТАП передає з села Софіївки Барішівського району на Київщині:

Лазня, яку тут споруджували тринадцять років, уже майже готова. Директор радгоспу «Войківський» В. Є. Наконечний авторитетно заявив, що не проміне й року, і лазня прийме першого клієнта. І гордо додав:

— Чекаємо гідного!

СЕКРЕТ АКСЕЛERAЦІЇ

Весело буває першою весняною зеленою молодий гайок на території лісоторговельного складу в селі Дубрівці Баранівського району на Житомирщині. Цей гайок — на подив усім місцевим жителям — росте не днями, а бумовально годинами. Секрет цієї незвичайної акселерації простий: гайок зростає на торф'яних брикетах, які звозили сюди протягом тривалого часу і не використали за призначенням.

Мал. Я. КОГАНА

ЦІННИЙ ПОЧИН З АДНОГО КОЛЕСА

КАЗКА

На одному Велотреку був собі Гончний Велосипед. Як і всі велосипеди на світі, він теж мав двоє коліс — переднє та заднє — і нічим, абсолютно нічим не відрізнявся від своїх колег. І бути б йому невідомим, звичайнісіньким спортивним велосипедом, яких сотні миготіли доріжками Велотреку, якби не його Заднє Колесо.

Одного разу, коли на Велотреку відбувалися загальні збори з єдиним питанням на порядку денному: «Як швидше прийти до фінішу», — Заднє Колесо нашого скромного і непримітного Велосипеда взяло та й заявило на увесь Велотрек:

— Досить нам, заднім колесам, відставати від передніх! Можна подумати, що в нас спиці з лика зсукані і тому ми не здатні розірвати фінішної стрічки. Геть інерцію задніх коліс! Навіть котячись позаду, нам треба думати, як прийти до фінішу першими. Закликаю вас, задні колеса, вперед, до перемоги!

Що тут зчинилося!.. Увесь Велотрек загримів від оплесків — такого ще ніхто тут не чував... Подальші промовці на всі заставки вихваляли ініціативне Заднє Колесо за благородний порив, за волю до перемоги. І кожний оратор закликав передні колеса вчитися у Заднього...

Щоправда, розгублений і ошелешений Велосипед щось хотів було заперечити, але тільки він заікнувся, як його тут же піддали суворій критиці за затиск цінної ініціативи свого Заднього Колеса.

А ще через кілька днів ініціативному Задньому Колесу позачергово виділили новеньку шину та вставили блискучі спиці, що аж спалахували білим сяйвом.

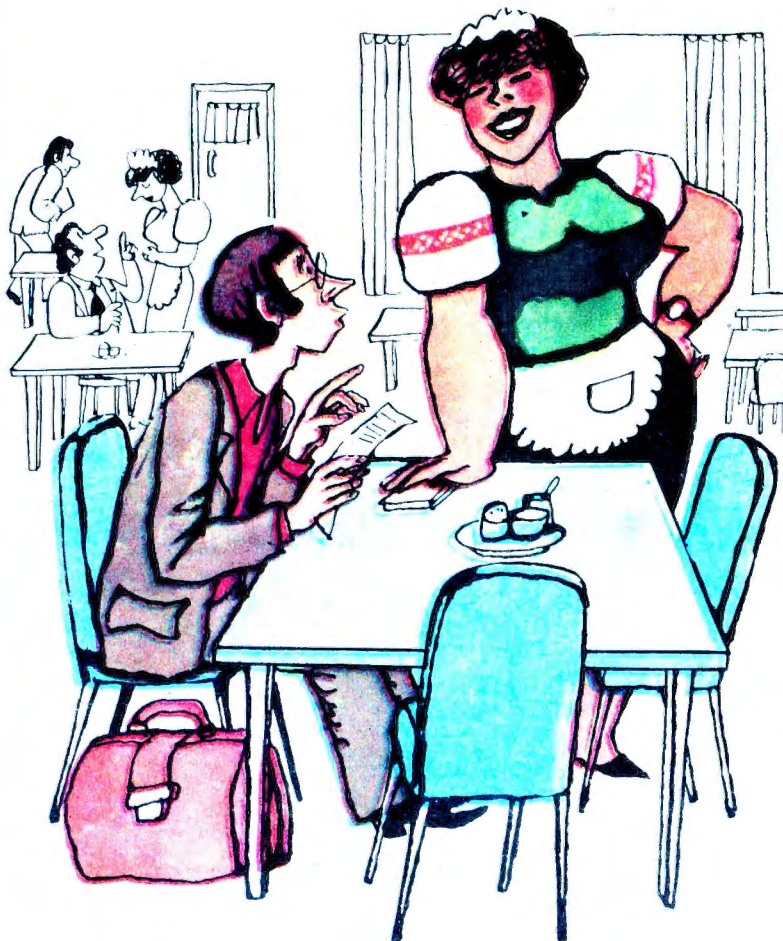
Тут же скликали збори, і Заднє Колесо, під бурхливі оплески виступивши на трибуну, заявило:

— Беру на себе конкретне зобов'язання: наздогнати і перегнати Переднє Колесо і першим прийти до фінішу!

...Відтоді сплило кілька років. Задньому Колесу все ще не вдалося обігнати переднє, але... Але на всіх зборах, у всіх промовах, звітах і резолюціях його незмінно хвалять за виявлену ініціативу та волю до перемоги. Завжди преміюють новими шинами, спицями і шарикопідшипниками... І, як завжди, закликають передні колеса брати з нього приклад, як треба боротися за першість.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

— Що у вас на обід?

— Як вам не соромно! Другий місяць у нас обідаєте і ніяк не запам'ятаєте.

СВИНІ НЕ ВИННІ

Жила-була в одному колгоспі свиноматка. Звичайна. М'ясосальна. Під час прогулянки зі своїми поросятками вона їх навчала:

— Як виростете, станете дорослими, наберете за шкуру сала і вас повезуть, щоб переробити на ковбаси, на шинку чи на тушонку, то намагайтесь ні в якому разі не потрапити на Могилів-Подільський консервний завод.

— А чому? — зацікавились поросята.

— Тому, що на тому заводі люди чинять з нами, свинями, не по-свинському...

— А як? Розкажіть!

— Як бачите, нас, свиней, тут, на колгоспній фермі, люди шанують, доглядають: дають удосталь їсти й пити, миють нас і прибирають після нас. А ми, свині, тільки те й знаємо, що їмо, спимо та інколи прогулюємось, бо більше нічого й робити.

За все це ми влячні людям і розплачуємось з ними ковбасами та іншими смачними виробами.

Але ж самі їх ми виробляти з себе не можемо. Все роблять за нас люди. Дуже вдало у них це виходить. Тільки не на Могилів-Подільському консервному!

Мою матір та багатьох її рідних і двоюрідних сестер і братів завезли минулого року на той завод, щоб зробити з них тушонку. І от що вийшло. Тамтешні спеціалісти м'ясо перемішували на брудних дошках, склали його до напівстерилізованих скляних банок і закривали ті банки металевими кришками... без гумових кілець.

Так само вони вчинили й з привезеними на завод відгодюваними бичками. Потім перейшли на колгоспні огірки та помідори, капусту та моркву. А через кілька днів на заводі почалася така стрілянина, що директор заводу за голову взявся.

Стріляли банки зі свинячою тушонкою, з яловичиною, з консервованими овочами... Стріляли вдень і вночі. Стріляли тисячами. Десятками тисяч...

А в кінці року заводська бухгалтерія підрахувала збитки від тієї стрілянини. Вони склали багато десятків тисяч карбованців.

Винних у тій стрілянні покликали до прокурора, а потім до суду.

У повітрі запахло смаленим...

Декому з винуватців показали на заводські ворота, а декого про всяк випадок пересадили з одного крісла на інше (в межах заводу). Дехто почав збиратися в далеку дорогу, а дехто дивився на небо і думав: «Не всяка хмара з громом, а хоч і з громом, то може, не гримне, а хоч і гримне, то не по нас. А як по нас, то, може, тільки опадить...»

Чутка про все це дійшла до самого начальника «Укрголовконсерву» Міністерства харчової промисловості УРСР О. О. Ващенко.

— Ну, і що він зробив? — поцікавився рябенкий кабанчик.

— Волові голова не боліла, коли корова теля родила. У Олександра Олександровича від тієї стрілянини теж голова не заболіла. Тому він, щоб не вносити з відомчої хати сміття і не мати для себе неприємностей, подивився отим фактам у потилицю і написав до Могилів-Подільського суду... слізного листа.

Після чого все пішло заднім ходом.

Винні у тій стрілянні — на чолі з директором заводу Тимофієм Даниловичем Кольцовим — відбулися легесеньким переляком, після чого знову зайняли свої насиджені місця...

— А як же з відшкодуванням збитків? — всу-нуло своє рильце ще одне поросятко.

— Збитки списали за рахунок... держави.

— А тепер стріляють? — захрюкали поросятка.

— Поки йшло слідство, стрілянина на заводі припинилась. А як тільки все закінчилось благополучно для її винуватців, відновилась з новою силою.

— І що ж?

— А нічого. Той же Олександр Олександрович Ващенко намагається довести, що, приміром, банки зі свинячою тушонкою стріляють тому, що наше м'ясо буцімто неякісне. Але ж при чому тут ми? Тим паче, що стріляють не лише м'ясні, а й овочеві консерви.

— Та хто ж, усе-таки, винен?

І. ГАЛИЦИН.

Нотатки про їхні порядки

ЧУДЕСА МЕДИЦИНИ

Міста Ембой, Саблетт, Діксон і Мендата у штаті Іллінойс мають приблизно по 2000 жителів кожне. І весь цей люд обслуговує один лікар.

У кожному з цих міст він може приймати хворих не більше двох-трьох годин. Хоча працює майже 100 годин на тиждень і гасає од міста до міста автомобілем, все-таки йому годі подати потрібну допомогу всім хворим.

І це не виняток — таких блукаючих лікарів у Сполучених Штатах чимало. А 130 округів взагалі не мають свого лікаря, навіть отакого мандрівного.

ВО ІМ'Я НЕЧИСТОЇ СИЛИ

Під час опиту 460 учнів однієї професійної школи у ФРН виявилось, що 25 процентів з них вірять у відьом (наприкінці 50-х років таких «віруючих» був один процент); 48 процентів учнів вважають, що хто-хто, а духи справді існують; 22 проценти учнів вірять у привиди, і майже половина їх вважає, що існування привидів доведено.

Учні відповіли, що ці свої знання вони почерпують перш за все з телебачення, потім — з преси і книжок про «потойбічні сили». А такої літератури тепер у ФРН — хоч греблю гати.

Словом, і досягнення сучасної техніки, і друковане слово кинуті на освіту молоді. Аж просвітку нема!

ЗМІНА ПІДРОСТАЄ

У Японії тепер стали часто вживати слово «бозоцуку». Зокрема — у поліцейських звітах. Означає воно «дикуни». Так називають тут підлітків, які мають власні мотоцикли. Бозоцуку у Японії приблизно 25000, і об'єднані вони у 800 банд. Влітку бозоцуку роблять небезпечними не тільки усі дороги, а й пляжі та інші місця відпочинку. Вночі ці банди влаштовують криваві сутички між собою і нападають на поодиноких автомобілістів і перехожих.

«Це наче чума, яку можна буде викорчувати лише тоді, коли реформують систему виховання молоді» — зітхають у поліцейських управліннях. І ота система таки дає себе знати: підлітки беруть приклад із дорослих, а гангстерські банди лютують по всій Японії. Організують же та фінансують гангстерів підприємці. Щоб мати кого нацьковувати на профспілки та інші робітничі організації.

Отже бозоцуку — справді породження системи. Але не просто системи виховання молоді, а капіталістичної системи взагалі.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

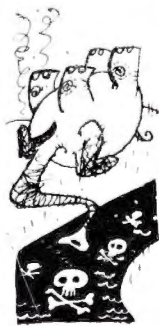
Бертіль Сьоблом, 46-річний мер шведського міста Форслунд, починає засідання міської ради колективними п'ятнадцятихвилинними гімнастичними вправами. Після тих вправ старі міські радники сидять, мов неживі, і всі рішення приймають швидко та без зайвих дискусій.

* * *

Консервативна газета «Джамп Таймс», описуючи наслідки кризи в країні, із задоволенням відзначає: «Японський народ може похвалитися тим, що знову відкрив у собі одну позитивну якість — здатність до самообмеження». Що ж, легше говорити компліменти голодним, ніж нагодувати їх!

* * *

Власник одного маленького мандрівного цирку у ФРН приїхав зі своєю слонихою Зулейкою на гастролі до міста Есслінгена, що на річці Неккар. Вода з міського водопроводу влітала власникові Зулейки в копійчку, а грошей у нього було не густо, от він і вирішив напувати слониху просто з річки. Зулейка випила щось із 60 літрів води і через кілька годин наказала довго жити — отруїлася. Власник цирку забув, що у забруднених промисловістю річках ФРН тече уже щось таке, що й водою грішно назвати.

* * *

У швейцарських газетах щоденно друкуються шлюбні оголошення. Ось два із них. Перше — з газети «Базельські відомості»: «Селянин, 62 роки, шукає дружину з трактором. Бажано надіслати фото трактора». І друге — з газети «Бернська зоря»: «Удова листоноші, 38 років, двоє дітей, життєрадісна, мріє познакомиться з бадьорним паном до 60 років. Найкраще — з поштовим чиновником, бо залишився формений мундир першого чоловіка».

— У першу чергу треба добитися заборони ось цієї зброї...

Навіщо в бані гудок?

— А ви теж везете до Києва рац-пропозицію? — запитав пасажир з верхньої полиці нашого купе і з цікавістю подивився на мій товстезний портфель.

— Звідки ви взяли? — здивувався я.

— По портфелю узнав, — і він вигяг із-під подушки точнісінько такої форми, такий же товстезний і з такою ж самісінькою ручкою.

— Ні. А ви, мабуть, везете?

— Вгадали! — зрадів той, задоволений моєю кмітливістю, і знову заховав портфель під подушку.

— І що ж ви пропонуєте, коли не секрет? — підтримав я розмову.

— Я пропоную обладнати всі бані гудками, — новий знайомий звів ноги з полиці, займаючи зручне положення для тривалої розмови. — От ви, бачу, людина вчена, інтелігентна — як гадаєте: потрібні в банях гудки чи ні?

— Чесно кажучи, ще ні разу не мився в бані з гудком, — признався я.

— Отож і є! Не знаєте! А, між іншим, це дуже наболіле питання. От ви в бані без гудка скільки мистесь? Скільки захочете! В роздягальні чекають своєї черги інші громадяни, а ви спокійнісінько можете митися годину, дві, три...

Правильно? Абсолютно! А якщо вам захочеться митися три години, мені — три години, йому, всім... Я ж пропоную: по гудку — заходь, по гудку — виходь. Логічно? По ваших очах бачу: переконані, що в бані гудок не потрібен. Ну, добре, в бані не треба, а от на тваринницькій фермі, як, по-вашому, гудок потрібний чи ні?

— А навіщо на фермі гудок? — розгублено подивився я на нього.

— О, бачте, теж дивуєтесь! А я був оце в селі Товтри Заставнівського району Чернівецької області. Там на фермі такий гудок вже встановлено.

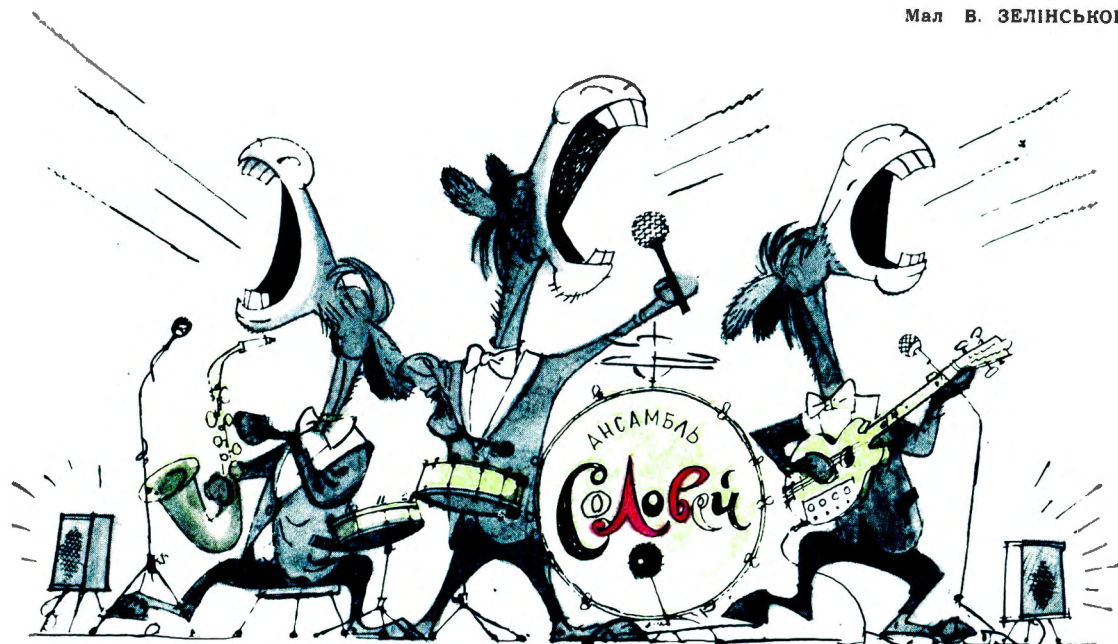
— Для чого?

— Як для чого? Щоб тваринники знали, коли робочий день у них починається, а коли закінчується. Отак лежите о п'ятій годині ранку, а воно як зареве. Наче на електровозі. І скажу вам, гудок діє безвідмовно. Схоплюються з постелі і механізатори, і школярі, і доярки — всі, кому треба, кому й не треба. Сильний, одне слово, гудок. У мого доброго знайомого півень від страху навіть кукурікати вранці перестав... Отож, коли починається ранкове доїння, — гудок. А закінчується — знову гудок. Обіднє доїння починається — гудок. Закінчується — гудок. Ввечері те ж саме. І, до речі, не тільки в Товтрах. Під керівництвом Заставнівського управління сільського господарства, де начальником Володимир Пилипович Костиненко, в масштабі усього району такі гудки на фермах встановлено. Після довгих розмірковувань, вірише, після глибокого аналізу я вирішив, що так треба зробити і в банях. Га? — переможно глянув на мене раціоналізатор.

Я мовчки почухав потилицю і подумав: «Може, таки й справді треба!»

М. ПРУДНИК.

Чернівецька область.

Без слів.

Фрази

● Почни з нуля сам, а до кінця тебе доведуть.

● В боротьбі з собою найчастіше перемагає дружба.

● Тільки ті тварини визнаються домашніми, які лижуть нам руки.

Данило РУДИЙ.

● Сказав, хто мій друг, — і всі стали називати мене по батькові.

● Брав усе краще, що погано лежало.

● У колі песимістів ішов жвавий обмін сумнівами.

Афанасій СТАСС.

м. Іваново.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ДВА КОЛЬОРИ

Голубий ларьочок «Соки—води» Збудували поблизу заводу. Що ж, ларьочок справді голубий, Та в ларьочку тім — зелений змій.

В. ОЛЕВСЬКИЙ.

ЛІКУЄТЬСЯ АГАФОН

Прихворілий Агафон Лікується зранку: Вранці прийма самогон, Вночі — валер'янку.

Прокіп РОМАНЕЦЬ.
м. Знам'янка
Кіровоградської області.

СИНОЧКІВ КЛОПІТ

Спасибі — діток виняньчила мати. Куди б її тепер прилаштувати?

Микола СЛЪОЗКО.

м. Миколаїв.

ПЕРЕТРУДИВСЯ

— Чом ніде ти не працюєш? — Запитали Гриця. — Вже коли ту школу скінчив... Так же не годиться. — Відчепіться ви від мене! — Гриць махнув рукою. — Ще й вони тебе терзають, Не дають спокою. Тут шоліта поступавеш В інституті різні. Врешті треба й відпочити — Нерви ж не залізни!

Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка
Кіровоградської області.

УТОЧНЕННЯ

Про тих, хто поважа лиш сам себе, Не кажуть, що велике він цабе. Бо так вже не сучасно називатись... Отож казаги личить — «цабевартість»!

Василь ЮХИМОВИЧ.

З РАДОЩІВ

Він цілий рік не пив — кріпився. Зняли догану — знов напився.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КЛУБНІ БУДНІ

— Ура, прийшла одна слухачка! — У клубі радісно луна. — Я не слухачка — лектор Жвачка. І потім... він, а не вона!

Микола ЯРОВИЙ.

НАЙСИЛЬНІША

— Як ти красти не боїшся В полі конюшинну? Там же сторож, в нього зброя!.. — Каже батько сину.

— Не турбуйтеся про це, тату, Не страшна двостволька, Коли в тебе у кишені Перваку літровка.

Микола ДМИТРІЄВ.

Усмішки

З ДУМКОЮ ПРО МАЙБУТНЕ

Приїхала онука до бабусі погостювати. Десь через тиждень питає стареньку:

— Бабуню! Чого це ви жалієте для себе щось купити? Пенсію вам щомісяця приносять, ви ж і не з'їсте, як слід, і не доп'єте, а гроші все в панчохи та в панчохи. Нащо ви їх складаєте?

— Як то нащо?! — образилася старенька. — А на старість!

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Наталочка прибігла до батька.

— Тату! Постав маму у куток! — А то чого, доню? — здивувався батько.

— Бо я її слухаюся, а вона мене — ні: кажу, щоб купила мені морозива, а вона не слухається.

Олександр КОЗИР,
робітник.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК ПРИЗВИЩЕ?

Коли вихователька бачить, що Петрикова мама після роботи підходить до воріт дитсадка, вона обертається й каже:

— Коросько, йди уже додому!

Це вона для того називає його по прізвищу, щоб не сплутати з двома іншими Петриками, які ходять в цю ж групу.

Петрик швиденько збирається і мчить назустріч матері.

Якось малюка запитали:

— Як твоє прізвище?

— Коросько, йди уже додому! — відповів Петрик.

Василь СТРУТИНСЬКИЙ.

ВІДПОВІДЬ

Учителька викликала Марійку до дошки.

— Розв'яжи задачу. На дереві сиділо два горобці. До них прилетіло ще трое. Скільки горобців стало на дереві?

Марійка написала: два додати три, поставила знак рівняння і замислилася.

«Скільки ж буде?» — подумала вона і обвела очима клас. Діти сиділи мовчки.

Марійка поглянула у вікно і повеселішала. На дроті сиділо два горобці. До них прилетіло ще двоє.

— Один, — рахує дівчинка, — два, три, чотири.

Подивилася на дошку, а там написано: два додати три.

«От шкода! — І чому їх прилетіло тільки двоє?» — з сумом дивиться вона у вікно.

— Що ти там, Марійко, цікавого побачила? — запитала вчителька. — Невже відповідь за вікном шукаєш?

— Ага, — каже першокласниця. — Тільки вона ще не прилетіла!

М. КОЛЕСНИКОВ.

БІЛЯ МОРЯ

Біля моря я гуляла,
Краба-малюка
впіймала —
Трохи більший за п'ятак
Клишоногий круглий рак.

Поки крем'яхи збирала,
Краба-малюка не стало.
У неволі він не зник —
І до моря знов утік.

Як годиться, все зробила:
Краба в банку посадила,
А сама пішла гулять
Та камінчики збирать.

Звісно, жаль. Та що
робити,
Хай живе, де хоче жити.

Михайло ІГНАТЕНКО.

Бере- жити, дітки, книгу...

Любов до друкованого слова у нас прищеплюється тепер чи не з самісінських пелюшок. Зайдеш, трапляється, до знайомих у гості — а воно, горобеня, в ліжечку сидить, пустушкою плямкає — а в руках книжечку тримає. Моє ж ти розумненьке! Ще говорити як слід не навчилося, а вже, бач, — до освіти тягнеться...

Черкащина в цьому відношенні винятку не становить. Щороку розходиться тут літератури на мільйони карбованців, біля магазинів передплатних видань до схід сонця шикуються схвильовані черги шанувальників світової та вітчизняної класики, у багатьох сім'ях є чималенькі особисті бібліотеки. Лише в одного завідуючого обласним управлінням торгівлі Семена Леонідовича Маметова, за його словами, удома зібралось щось понад п'ять тисяч томів!

Особисто у вдома у Семена Леонідовича честі бути не мав, але певен, що оті понад п'ять тисяч томів зберігаються у нього в якнайліпших умовах. Та й не тільки, звичайно, у нього, а й у багатьох інших відповідальних працівників обласного центру. Бо хто-хто, а відповідальні працівники добре розуміють, що книга — це і друг, і порадник, і вчитель, і вихователь, і... Словом, самі вони у світову та вітчизняну літературу по вуха закохані і діток своїх повчають: — Любіть книгу! Бережіть її! Не псуйте, не брудніть, не використовуйте замість підставки під гаряче і замість парасольки у дощ. Не робіть з її сторінок літаків і корабликів, не пускайте палітурок на вуслітки. Шануйте її!

І дітки — шанують.

Що ж до тих книжок, які ще не встигли надійти в особисті бібліотеки черкащан, то тут справи значно сумніші. Зберігаються ці книжки у сирих, темних, непристосованих приміщеннях, тисячі томів псуються і списуються, втрачають товарний і читабельний вигляд...

— Те-те-те! — вигукне уважний читач. — Та ж «Перець» уже розповідав про це у фейлетоні «Не всякий папір витримує». Ще в жовтні 1967 року, у номері 19-му. Про те, що спеціалізовані

магазини «Світоч» і «Мелодія» у Черкасах розміщені в аварійному, неопалюваному будинку, де стеля протікає і ходором ходить; що магазин сільськогосподарської літератури має теж не набагато розкішніші апартаменти, а магазини передплатних видань і науково-технічної та учбово-методичної літератури ледь-ледь уместилися в одному приміщенні, де поміж стелажми довелось понакладати дощок, які аж вгинаються під вагою книжкових стосів... Що продавці попід тими дошками ходять навшпиньках, щоб, бува, не викликати аварії... Що в кепському стіні і книжковий магазин у м. Смілі, а в Золотоніші книгарню взагалі довелось закрити... Що обласна книжкова база та обласний бібліотекар туляться у підвалах і що за 1964—1966 роки довелось списати зіпсованих книг на суму 54 400 карбованців... І що єдині папери, які зберігаються у Черкасах дуже ретельно і яким не загрожують ніякі стихійні лиха, — то це численні постанови і рішення про будівництво книжкових магазинів. Підшиваються вони, зберігаються, але — не виконуються... Писали вже про це в «Перці», писали... Але ж коли це було! Так не вже за дев'ять років там нічого не змінилось?

Ну, сказати, що не змінилось, було б, звісно, гріх. Змінилось, та ще й дуже. Змінилось, приміром, багато відповідальних працівників у обласних та міських черкаських організаціях. Змінилось й багато працівників у системі облкниготоргу, які не витримують суворих умов праці у вогких, неопалюваних приміщеннях. За дев'ять років у Черкасах навіть спромоглися почати будівництво нової бази облкниготоргу, яку мали спорудити ще у 1968 році і яка цього року, без допомоги республіканських організацій, кажуть, таки стане до ладу. Побудовано навіть три магазини з тих чотирьох, які передбачалося відкрити в минулій п'ятирічці. Із тих же трьох книгарень області, які через аварійний стан були за цей час закриті, поки що не відкрилася жодна. Змінив прописку книжковий магазин в м. Городищі: був він раніше в хорошому, капітальному

приміщенні, а тепер його перевели, вибачайте, в холодний сарай, точніше — у павільйон колишнього автовокзалу. І оце районні керівники, кажуть, навіть думають: чи не ліквідувати його зовсім, щоб вигляду райцентру не псував?..

Змінилися за ці роки й самі Черкаси: розбудувалися, з невеликого міста з 45-тисячним населенням перетворилися на місто велике, в якому нині — майже чверть мільйона жителів. І, ясна річ, набагато зріс товарообіг облкниготоргу. Але зріс в основному за рахунок пересувних магазинів, широкого загалу позаштатних продавців-книгонош, — а от торговельна площа облкниготоргу виростає, скажемо прямо, мізерно. У нових житлових мікрорайонах обласного центру, правда, з'явилося кілька нових книгарень. (Приміром, магазин № 10: хоч заховали його в такому закутку, що й слідопитові важко знайти, але якщо ви — справжній книголюб, то якось уже розшукаєте).

Відкривати ж нові книгарні у центрі міста декому з відповідальних працівників здається поганим тоном. Так, облкниготорг вже мало не відвоював приміщення колишнього хлібного магазину по вул. Гоголя, 275. Уже наклали відповідні візи на проханні книготорговців і заступник голови облвиконкому, і голова міськвиконкому, — а як дійшло те прохання до товариша Маметова — то там воно і застряло. Бо вирішив товариш Маметов на томість відкрити у тому приміщенні філіал універсаму, або ще — магазин торговельних послуг. Стоять тепер у тому просторому магазині дві — певна річ, не книжкові — шафи, і красується в одній із тих шаф десять пляшок спиртного, а в другій — десять баночок хрину. Дуже інтелектуальне видовище!

Що ж до старих книгарень, про які йшлося у фейлетоні дев'ятирічної давності, то тут не змінилось майже нічого. Крім, хіба, того, що вони іще більше постаріли і — як би це висловитися — поаварійнішали... Але в обласних та міських організаціях мене гаряче запевнили, що про них уже прийнято кілька нових відповідних рішень та постанов і що ці рішення та постанови в недалекому майбутньому будуть навіть прийняті до виконання. Отже, турбуються-таки відповідальні працівники на Черкащині про книгу — нашого кращого друга й порадника! Дбають! І діткам своїм любов до неї прищеплюють:

— Оце бачиш — купи тобі новеньку книжечку! Так щоб отакою вона в тебе й була. Обгорни, щоб палітурок не забруднити, як читатимеш, а тоді на полицю постав та слідкуй, щоб пиллом не припадала... Та супом, супом, дивись, не облий — куди ото розгорнув під час обіду! Поіси, а тоді помий руки і читай собі на здоров'ячко.

Бачите? Отже, сказати, що не турбуються, — то не можна...

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Ліричний етюд з невеселим кінцем

Ніде ні душі. Тільки він та вона.
Лукаш ніби й Мавка його чарівна.
Вона соромливо погляне з-під вій,
І хлопець від цього стає сам не свій...
Простяг свою руку тремтливо юнак,
І юна красуня, червона, як мак,
Свою несміливо йому простяга.
А серце у грудях шалено плига.
Бо все так незвично!
Бо — вперше усе!
О, що ця хвилинка обом принесе?..
Стоїть неборака — увесь аж поблід.
У грудях юначих — то жар, а то лід.
О мить! Зупинись! Та не вже це було?!
Іх руки зустрілись!..
А що їх звело?

Давно вже вам правду відкрити пора —
Хлопчина уперше давав хабара.
Дівча-продавець (вчили інші її)
Уперше хабар брало в руки свої.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Годі дивитись, сідайте за уроки!

Тренер баскетболістів: — О, бачу, до мене хлопці зайшли.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Я дійсно заготовив закуску для своїх нуд так як теща при смерті».

(Із пояснювальної записки)

Надіслав М. МИРОНЕНКО.

«Прошу перекинути мене в якусь іншу установу району чи області, бо я досі ніким нікуди не перекидався».

(Із заяви).

Надіслав І. ЯКУШКІН.

«Галля візьми в М. Сивирці самую чесную Грешницю и срочно к 8—00 здай в прокат».

(Розпорядження кіномеханіку).

Надіслав В. САНІН.

«Дорогий суді! Мій чоловік не куре не п'є, за сім'єю не ганяція круг хати янто другі. Люцьного не краде а це случайно спотикнувся і влип.

Прошу зменшити покараніє бо сім'я і я ще молодда».

(Із заяви в суд).

Надіслав Ю. САНЧКІВСЬКИЙ.

«Я відчинив двері своєї хати і був збитий з ніг сильнейшим ударом. Коли опам'ятався, то побачив перед очима боксерську перчатку на руці моєї жінки, що її сховав був на горічці ще в молодості».

(З листа до міліції).

Надіслав В. ГРЕБА.

Є пропозиція перейменувати Полтавський виробничий комбінат облуправління ніофінації на філіал «Вторчормету». Для цього маємо всі підстави. На його території вже багато років іржавіють сорокатонний прес, свердлильно-пазувальний, тонарний, фрезерувальний, рейсмусний, круглопилний верстати та багато іншої техніки і обладнання, яке жодної хвилини нічого не пресувало, не свердлило, не фрезерувало, а 25 тисяч марбованців у нього вгепали.

Ця пропозиція дає можливість одним пострілом двох зайців убити: по-перше, нашому директорові В. І. Головину не треба буде милити шию за безгосподарність, бо на те й металобрухт, щоб іржавіти. А по-друге, може, тоді обладнання вивезуть, і з нього хоч яка-небудь користь буде.

ПРАЦІВНИКИ КОМБІНАТУ.

м. Полтава.

Друже Перче!

Уяви собі таку ситуацію. Ти здав у майстерню черевик, в якому відірвався наблук. Приходиш через певний час, щоб його забрати, а тобі кажуть: «Ваш черевик ми спликали через дефект каблук». Ти, звісно, здивуєшся. Мовляв, що за логіка?

Ми також дивувалися, коли з Ізмаїльської авторемонтної майстерні отримали повідомлення: «Ваш мотор списаний майстернею 23 листопада 1974 р. через дефект блока». Дивувалися, бо саме через цей дефект мотор здавали ремонтувати.

Звернулися ми, Перче, в республіканське промислове об'єднання «Укравторемонт». Звідтіля зобов'язали керівництво майстерні в особі В. М. Муртазасва: «Забезпечте відновлення блока і видачу відремонтованого двигуна ЗІЛ-130 колгоспові ім. Кірова... Виконання доповісти телеграмою до 25. XII. 75 р.»

Досі, Перче, нема ні двигуна, ні телеграм. Ще, видно, й досі «забезпечують»...

М. ГАЛУШКО,

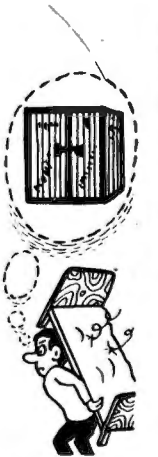
економіст колгоспу ім. Кірова,
Новоукраїнський район,
Кіровоградської області.

Чи не знайдеться в тебе зайвого контейнера? З таним проханням я звертався до багатьох, та всі на нього янось дивно реагують: радять не перетомлюватися, більше бувати на свіжому повітрі. Але повір, Перче, річ не в перетомі. Річ у тім, що ми придбали спальний гарнітур — чотири ліжка Коломийського лісокомбінату (Івано-Франківщина), і всі чотири виявилися бракованими. Написали ми про це на комбінат, а звідти люб'язно повідомили, що вони готові обміняти, якщо ми доставимо гарнітур на комбінат. Доставити ж, як відомо, можна лише в контейнері.

Отож ми й хочемо, щоб ти, Перче, порадив працівникам комбінату до кожного спального гарнітура обов'язково додавати монтейнер. На випадок, якщо гарнітур виявиться бракованим.

В. КРУПЕНЮК.

Вінницька область.

СЛОН І МУХА

Казочка для дорослих

Зробили з мухи слона. Залишила вона, властиво, своє природне товарство, поспішила до слонячого гурту.

— Згинь, надокучлива прояво! — недбало відмахувалися лісові велетні.

А муха сміливо тиче недоброзичливцям посвідку, характеристику, довідки, завірені печаткою всемогутнього володаря джунглів. Дивуються слони, сумно махають хоботами. Нічого не поробиш. Все правильно. Хоч не хоч, поважай комаху, як рівню.

Облагороджують слони дику місцину, повалені бурею дерева стягують до купи, щоб не заважали ходити на водопій, а муха невгаєє.

— Тут бері! Сюди несі! Куди перехилиєш? Не туди кладеш!

До краю замучилися слони. Одному терпець урвався. Попросився на прийом до володаря джунглів.

— Не хочу, — благає, — бути слоном. Зробіть з мене муху.

Володар задовольнив бажання прохача.

Та не встиг він зникнути з очей всемогутнього, як того блискавкою пронизала страшна думка: «А хто ж у лісі важке діло робитиме, хто джунглі од вітроломів очищатиме, дороги в непрохідних хащах топтатиме?..»

— Ану повертай назад! — закричав сердито всемогутній. — Чи до лица тобі комахою пурхати, на всіляке падло сидати, усьому живому надокучати?

Скасував володар щойно ухвалене рішення. А щоб такого ніколи не трапилось у майбутньому, спеціальним указом категорично заборонив робити зі слонів мух.

А з мух слонів поки що роблять. Нема такої заборони.

Вадим ПЕПА.

— Казала я тобі, що яйце не стандартне!..

ХРОНІКА НОВИИ

ЩЕ ОДИН ДОВГОЖИТЕЛЬ

Четвертий місяць гостює в Одесі у своїх далеких родичів сімнадцятирічний Костя Лебець.

— Наш довгожитель, — не весело жартують домашні.

СЕРВІС

Нові форми обслуговування населення постійно впроваджує бюро добрих послуг «Самоцвіт». Ідучи назустріч соромливим і нерішучим молодим людям, яким в силу свого характеру важко освідчитись у коханні і запропонувати дівчині вийти заміж, фірма за бажанням клієнта бере цей обов'язок на себе.

Для тих, хто вперше звертається за такою послугою, встановлено 50-процентну знижку.

Черговий хронікер
В. МОСКАЛЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 19 «Перця» за минулий рік, у замітці «Ні пера, ні риб'ячої кістки», розповідалося, як у селі Теперівка (Хмельницька область) колись був чудовий ставок, та однієї весни вода прорвала греблю, і ставна не стало. Лише очерт тепер на тому місці росте, а правління колгоспу імені Гагаріна тільки обцяє греблю відбудувати.

Голова Деражнянського райвиконкому тов. С. М. Кашталар сповістив редакцію, що виступ Перця було обговорено на засіданні правління колгоспу. Прийнято рішення збудувати ставок у 1976 році.

★ У «Перці» № 21 за 1975 рік було надруковано замітку «Оголошення», в якій говорилося про те, що Ямпільська ПМК-53 тресту «Винницясьбуд» зволікає закінчення будівництва гаража для районного об'єднання «Сільгосптехніка».

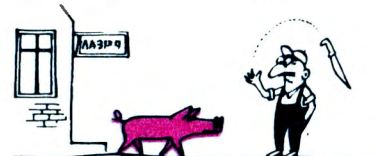
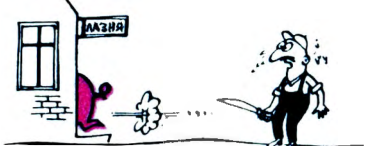
Керуючий трестом «Винницясьбуд» тов. В. Клепацький повідомив редакцію, що будівництво гаража на 400 автомашин завершено.

★ «Літо у розпалі» — під такою назвою у № 21 журналу за минулий рік було надруковано замітку. В ній повідомлялося, що мешканці міста Ворожба, які живуть на території другої бригади радгоспу «Білопільський», не дочекаються, коли для них відкриють магазин.

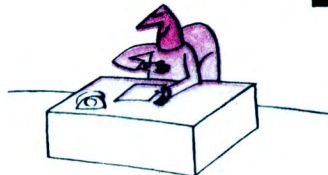
Заступник голови правління Сумської облспоживспілки тов. Є. Бражник повідомив редакцію, що будівництво магазину закінчено. Найближчим часом він буде відкритий.

★ У № 22 журналу за 1975 рік було вміщено замітку «Співаючі телефони» про погану роботу телефонів у школі-інтернаті № 4, що у місті Житомирі.

Начальник Житомирської телеграфно-телефонної станції тов. В. П. Прокопович повідомив, що для відновлення нормальної роботи телефонів у школі-інтернаті № 4 було проведено капітальний ремонт лінії зв'язку. Нині телефонна лінія працює нормально.

Без слів.

Без слів.

— Не бійся, він вегетаріанець.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:

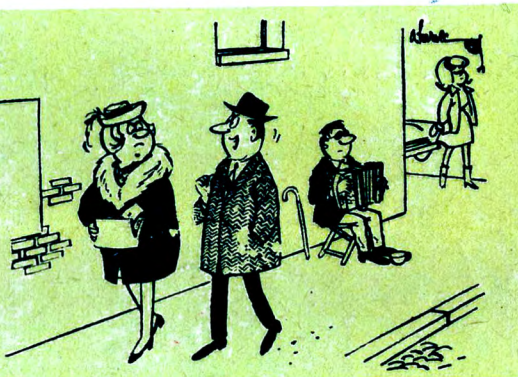
«РОГАЧ» — Братислава,
«ПУРКУА ПА» — Брюссель,
«ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт,
«ОЙЛЕН-ШПІГЕЛЬ» — Берлін.

— Неже ти дозволиш собі захворіти саме в кінці місяця, коли придуть рахунки за меблі, куплені в кредит?

КОЛЕГА ТЕЖ ВІДВІКАЄ КУРИТИ?

— Ні, він справді не симулянт, бо сказав: «Дякую, чарівна пані».

Вибір професії.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЯНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 8 (978)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

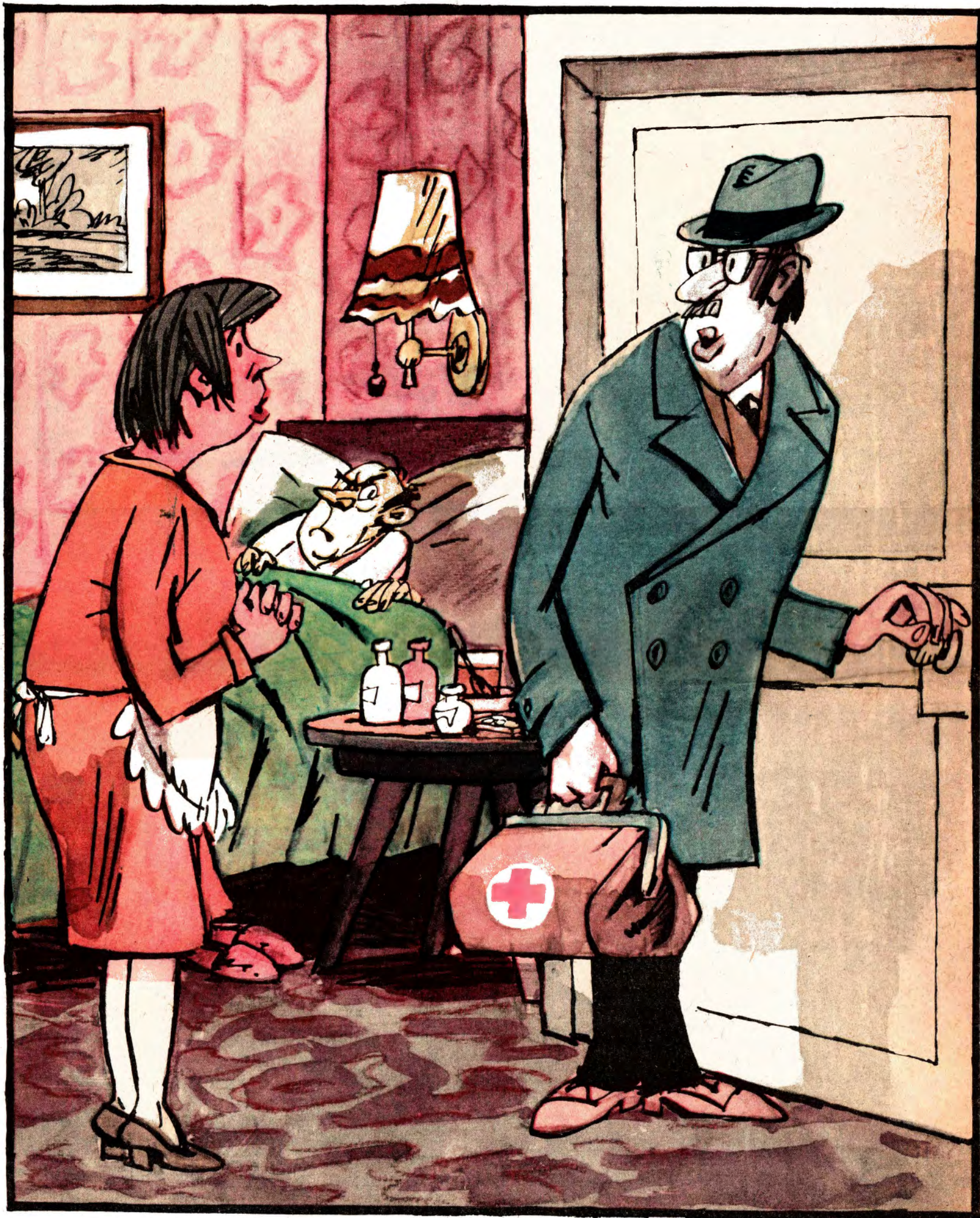
Здано до набору 17. III. 1976 р. Підписано до друку 2. IV. 1976 р. ВФ 02808.
Папір 70x108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувачи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01435. Тираж 2 838 000 прим.

— Ага, у вас нема коштів на лікування? Тоді будьте здорові!